

Matkalla aikuiseksi 3 – kirjoitussarjan viimeinen osa

Kun äiti ei enää käske

Nuoren tulee kapinoida vanhempiaan vastaan. Se kuuluu itsenäistymiseen. Vanhemman tehtävä puolestaan on olla se ikävä isä tai äiskä, joka kieltää jonkun asian eli asettaa rajat. Rajat ovat rakkauden rajoja, sillä niillä varjellaan elämässään kokematon ihmisen alkua, ettei tämä löisi päätänsä seinään tai varvastaan kiveen, jonka vanhemmat kyllä näkevät, mutta nuori vielä ei. Nuoren suuri haave on se, että pääsis pian kotoa pois. Ja isän ja äidin haave on, että nuori pääsisi joskus oman elämän alkuun. Nuorelle kotoa pois pääseminen tietää isän ja äidin nalkutuksen loppua ja isälle ja äidille huolta nuoren pärjäämisestä. Samalla asialla siis ollaan rintaman kummallakin puolen, mutta tähystyssuunnat ovat vastakkaiset. Nuori tähyää tulevaisuuteen ja tuntemattomaan, isä ja äiti tähyävät menneeseen ja jo koettuun.

Aikuisen maailma on nuorelle haave ja niin pitää ollakin. Tuossa haavemaailmassa korostuvat erilaiset vapaudet. Vapaudet tuovat kuitenkin mukanaan vastuun. Lapsen ei tarvitse juurikaan vastata mistään. Nuoren pitää vastata jo vähän itsestään, mutta ei täysin vielä esimerkiksi taloudestaan. Kotoaan pois muuttava nuori ottaa jo melko kokonaisvaltaisen vastuun omasta elämästään ja. Parisuhteen ja perheen perustava nuori aikuinen ottaa vastuun sitten jo toisesta ihmisestä ja pian mahdollisesta lapsesta. Ja jossain vaiheessa hän on ottanut tai ottaa vastaan ensimmäisen vakiotyönsä, jonka tekemisestä hän vastaa. Jossain vaiheessa voi tulla niin sanotusti äitiä ikävä... Vastuut alkavat tuntua.

Raamattu sanoo: Kunnioita isääsi ja äitiäsi. Jossain vaiheessa se on vaikeaa ja joissain erityistapauksissa lähellä mahdotonta. Ehkä kuitenkin silloin, kun näkee omat vanhempansa elämisen kokeneina konkareina ja arvostettuina arjen sankareina, on itse askelen lähempänä aikuisuutta.

Mika Syväniemi